

Vybíráme z blogů signály.cz

Napsal uživatel Juris 11. 3. 2014, rubrika: Z pastorace.

Síla kněžského společenství

Každý člověk má svou rodinu, kam patří. Do které rodiny ale patří kněz, který je na faře obvykle sám? Je jeho rodinou prázdná fara? Nebo je to rodina nejbližších farních spolupracovníků? Či některá z rodin, která ho v neděli zve na oběd? Nebo nějaké společenství, třeba vdov, žen z modlitby breviáře či páteční spolčo mládeže. Nebo je rodinou kněze celá farnost čítající několik tisíc duší, o kterých mnohdy ani kněz neví?

Nic z toho. Rodinou kněze mohou být pouze ti, kteří žijí stejný styl života. Je to tedy kněžská rodina. Patří do společenství kněží, kde má své zázemí, porozumění, souznění a zastání. Tedy v ideálním případě to tak funguje, podobně jako v ideálním případě se mají rádi manželé a projevují si lásku, vzorně se starají o své děti a podobně. Nebojme se toužit a směřovat k ideálům.

Všechny jiné formy přátelství kněze jsou přátelskými vztahy o rozličné intenzitě, ale nemohou být jeho rodinou. Lehce by se tyto vazby mohly stát nějakým úletem. Otec rodiny či matka od dětí taky přece nehledají své zázemí u sousedů, ale doma, ve své rodině.

Tyto řádky mě napadly, když přišly vánoční svátky a já přemýšlel, jak to bude se štědrovečerní večeří. Naše rodina, ve které jsem prožil své dětství, měla ve zvyku se spolu setkat, pomodlit a společně strávit radost z narození Ježíše. Kdybych tento večer neprožil lidské společenství a sdílenou radost, připadal bych si na půlnoční mši jako falešný prorok. Vnějškově bych se radoval z něčeho, co jsem vlastně vnitřně neprožil. (Uznávám, že někteří mystici to ale dokážou, se radovat ve své osamělosti ze zástupů andělů a pastýřů okolo narozeného krále.)

Byli jsme tři kněží, kteří jsme se ten večer setkali v jedné vesnici u prostřeného stolu. Společná modlitba, bohatě prostřený stůl, rozhovory na různá témata. Bylo nám spolu dobře a já cítil teplo rodiny, která se zde vytvořila. O několik hodin později jsem ve vesnickém kostele radostně zpíval Gloria a děkoval Bohu, že jsem mohl lidsky zakusit odlesk věčné blaženosti ve své kněžské rodině.

Jako kněží se můžeme setkávat často. Jednak to jsou moderovaná setkání v rámci naší trvalé formace. Každý měsíc máme setkání kněží na Petrově v Brně, kde je duchovní zamyšlení, přednáška na nějaké zajímavé téma a společný oběd. Zhruba po měsíci se snažíme scházet se svým formátorem knězem my mladí kněží. Pokaždé jsme někde jinde. Jednou se zamýšlíme nad vedením pastorační rady, jindy nad úkony duchovní správy či spoluprací s Charitou. Jednou do

roka je na Velehradě setkání celé Moravské provincie, a na Vranově kněží naší diecéze s otcem biskupem.

Další jsou společenství, která se tvoří spontánně. Máme silný ročník, je nás deset kněží a scházíme se tak každé dva měsíce u někoho na faře. Od pondělí večera do úterního oběda. Myslím, že spolu hodně držíme, lidsky i duchovně. Jiným společenstvím je setkávání exalumnů Nepomucena, tedy těch, které spojuje studium v Římě a bydlení na české koleji. Toto společenství se schází třikrát za rok, opět u někoho na faře. Tato skupinka je docela široká, jsou to desítky kněží, kteří jsou ale často velmi vytíženi, takže společné setkání, to je malý zázrak. Velkým přínosem je i to, že tito kněží jsou jak z Čech, tak z Moravy, z různých oblastí, od učitelů z Metropole po kněze v terénu v zapadlých oblastech.

A pak jsou spousty dalších možností setkávání a prohlubování kněžské rodiny. Obecně platí, že kdo nevyhledává svou rodinu, hledá někde mimo ni, lehce se může vzdálit a zapomenout, kam vlastně patří. Prožívám radost, když jsem na Zelený čtvrtek v katedrále na Missa chrismatis, v kněžské rodině okolo svého biskupa a těším se z toho, že jsem knězem, že patřím do její rodiny, že moje rodina jsou také mí přátelé.

<https://juris.signalny.cz>